

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

všichni to známe: „Rozzářené oči dětí při pohledu na rozzářený vánoční stromček, stromek, či strom.“ Něco zvláštního se děje, domovy jsou už dlouho před tímto okamžikem provoněny neobvyklými vůněmi a zvláštní atmosférou. Někde ji charakterizuje zbrklkost a zmatek, jinde radostné zklidnění a spojené s rozjímáním... A všichni se tomu poddáváme v dobré víře, že se svět může přes štěstí našich dětí, přes rodinnou, přátelskou a láskyplnou sounáležitost stát ještě o další nějakou tu „trošku“ lepším.

Mnoho jiných se však v obdobně dobré víře domnívá, že stavět Betlém je přímou urážkou jejich náboženství a pro jiné je zase z pohledu jejich dobré víry už samotná existence vánočního stroměčku, stromku, či stromu čirou nehorázností, v lepším případě zpozdilou demontážní úchylkou...

Dobrá víra! Na principech své dobré víry nechal jakýsi Kalif Omar vypálit Alexandrijskou knihovnu, v dobré víře si dav vykřičel na Pilátu Pontském ukřižování Ježíše Krista, Kostnický koncil nechal v dobré víře upálit mistra Jana Husa, hitlerovský režim ve své dobré víře zase spustil holocaust a jistě byli v dobré víře střelbou z kalašnikovů před pár dny pozabjeni nevinní lidé v Paříži...

Mohl bych pokračovat ve výčtu hrůzostrašných činů konkrétních lidských bytostí vykonaných v dobré víře, vždyť je jimi cesta lidstva „dlážděna“ po tisíciletí, co je člověk člověkem... Co člověk nepřestal být dítětem, které jiným infantilně i sverepě nutí pouze a jedine své vidění světa...

Dobrá víra! Co vlastně to samotné slovní spojení „v dobré víře...“ vůbec znamená? A copak někdy někdo použije negativní opozitum téhož, tedy: „Ve špatné víře“? A proč pak tedy někteří potřebují vymezovat svou víru přídomek „dobrá“? Víra je přece víra a basta fidly...! Ten, kdo si ji „odobřuje“, musí vědět či alespoň tušit, že s jeho vírou není něco v pořádku. Já sám se mám velmi na pozoru přede všemi, kteří se zaštitují jakoukoliv „dobrou vírou“.

Celá ta nehoráznost lidské „dobré víry“ je dle mého mínění založena na tom, že se nejedná o víru osobní, nýbrž o víru přejatou. Samozřejmě, že můžeme slepě věřit něčemu, co nám řekli jiní. Ale proč to musíme nazývat „dobrou vírou“ a proč ji musejí někteří následně vnucovat i jiným? Domnívám se, že víra je něco tak křehkého, co bychom měli vnímat jako poznanou nutnost a radost zároveň. Je to něco velmi podobného lásce. Nevíme odkud a jak láska přichází, jak vypadá, kde sídlí, nejsme schopni se jí bránit a spoustu dalšího o ní nevíme, a přesto je zcela zřejmé, že jsme jí zasaženi, že můžeme věřit její existenci. Jednoduše řečeno, měli bychom věřit těm věcem, kterým věřit můžeme. Třeba právě tomu, že milujeme, nebo že jsou některé stromy zelené v létě a jiné i v zimě... A jestli nás něco přesahuje a my nevíme přesně, co to vlastně je, neměli bychom to vnucovat jiným jenom proto, že my to vidíme právě takto. To bychom byli vskutku podobní dětem, které jednájí ne nepodobně zvířátkům mnohdy pudově, sobecky a bez ohledů k jiným.

Většina všech válek vznikla na bázi vnucování víry jiným. Dá se tedy říct, že se válčí kvůli barvě slepičího peří... a to žijeme v civilizovaném světě.

Toto zamyšlení jsem psal s **vírou**, že by snad mohlo napomoci šíření tolik potřebné tolerance. Vždyť přece žijeme ve světě, kde by nemělo být naše osobní štěstí vykupováno neštěstím kohokoliv z bližních, a to i v případě, když se jedná o něco tak důležitého, jako je právě víra. Ona je totiž obdobně jako např. láska, štěstí a zármutek individuální záležitostí každého z nás. A já jsem přesvědčen, že je každý člověk ve své přirozenosti dobrý.

Přeju vám všem nádherně prožité vánoční svátky a spolu se svými kolegy se těším na shledanou s vámi v našem krásném divadle!

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

PROSINEC
2015

CENA 25,- Kč

William Shakespeare
KRÁL LEAR

Režie Stanislav Moša

V titulní roli Boleslav Polívka

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

14. LISTOPADU 2015

Oscar Wilde (1854 – 1900) je samozřejmě mnohem více proslavený jako dramatik, byť jeho *Balada o žaláři v Readingu* tvoří nedílnou součást světového básnictví. Přeložil jsem pro Vás jeho méně známou báseň *Les silhouettes* z roku 1881, ukazující však Wilda jako vynikajícího „impresionistu“ ...

Miroslav Macek

Stínohra

Šedivé moře je slepé,
vzduchem zní neladný svist,
měsíc jak povadlý list
v poryvch větru se třepe.

Černý stín míhá se tváří
bělavých písčinych dun,
námořník chystá si člun,
ve tváří úsměv mu září.

Ptáků křik nese se k moři,
ženců se ozývá hlas,
na plátně zšetelých krás
nádhernou stínohru tvoří.

„Život je zrcadlo a umění skutečnost. Život napodobuje umění daleko více, než umění napodobuje život.“

Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde
(16. října 1854, Dublin – 30. listopadu 1900, Paříž)
v Anglii působící dramatik,
prozaik, básník a esejista irského původu

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

GRADIOR TECH

AUTOCONT

SKUPINA ČEZ

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

Andrew Lloyd Webber
Jim Steinman

režie Petr Gazdík

24. ŘÍJNA 2015

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Daniel Große Boymann
Thomas Kahry

Vrabčák a anděl

režie
Stanislav Moša a Igor Ondříček

7. LISTOPADU 2015

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Tomáš SAGHER

Jeho Boone v *Pískání po větru* je evidentní dobrák, i když někdy dupe v citech svých nejbližších jako slon v porcelánu. V podání Tomáše Saghera ale nemůže být pochyb o tom, že by se pro svoje děti nerozkrájel. Konečně, tento herec si ze všech svých titulů nejvíce cení synova oslovení: nejmilovanější tatínek.

Boone, vdovec, otec dětí, které jsou přesvědčeny, že ve stodole našly živého Ježíše Krista. Jaký je?

Na scénáři mám napsanou režijní poznámku: *Jsem dobrý táta*. A od toho se to vlastně odvíjí. Já jsem dobrý táta. Boone je hodný člověk, který má životní smůlu, problém, ale má rád svoje děti, které přišly o maminku. Což je strašné samo o sobě a plácají se v tom všichni. Boone je prostě normální chlápek jako každý druhý.

*Hrát na jevišti s dětmi, kterých je v *Pískání po větru* jako smetí, není zřejmě jednoduché, zvláště když mnohé postavy jsou navíc alternované. Jak jste to zvládali?*

Práce byla krásná, vážně. Obdivuji Petra Gazdíka, že zůstával po celé zkušební období pořád v pohodě, v klidu. Já bych to nedal, takový klidás rozhodně nejsem. Asi bych ty děti... některé bych zakouzl (*smích*). Ale bylo to opravdu dobré, rostlo to samo o sobě, spontánně, přirozeně až do toho výsledného tvaru, který se myslím moc povedl. Je to dnes radost hrát. Děti, které přišly na jeviště poprvé, byly šťastné, že tam jsou. A ty zkušenější, které už u nás v divadle hrály, jsou úplní profíci, jen jsou malíncí. Což je úžasné.

*Je to někdy asi trochu nespravedlivé, herec na jevišti ztvární desítky postav, ale divákům utkví v paměti jen několik z nich. Z vašich byl takový určitě hospodský Thénardier v *Bídnicích*, kde jste s Janou Musilovou vytvořili nezapomenutelný pár „šmejdu“. Jaký je váš vztah k této roli? Kde jste bral inspiraci?*

Inspiraci jsem nemusel brát nikde. Člověk vždycky žije tím, co dělá. Kdysi jsem si řekl, že když mám jednu hezkou práci za sezónu, je to super a nemám důvod si stěžovat. Pro-

tože je x rolí, kdy sloužíš tomu divadlu. Víím, že se sice říká, že není malých rolí, ale je, takže když přijde hezká práce, říkám si: važ si toho. O to více se člověk snaží, aby se to líbilo jemu i lidem, kteří se na to dívají. To je stejné v *Bídnicích*, v *Pískání*, to je stejné v *Donu Juanovi*... Ale je pravda, že *Bídnicí* bylo velké, klasické představení, kdy to v tom sále prostě hřmělo. *S Janou Musilovou jste dokonce spolužáci, takže na sebe zřejmě slyšíte. Jak důležitý je pro herce na jevišti partner?*

Pro mě asi nejvíc ze všeho. Každý to má jinak, jsou herci, kteří partnera nepotřebují, ale

o tom, že stárnu, ani nepřemýšlím. Samozřejmě pak najednou zjistím – jeжда, už neudělám toto, to bych před pěti lety udělal – ale nepřemýšlím o tom, netrápím se tím, a tím pádem mě ani zásadně nepřekvapuje, že nehraji prince, ale spíš staré krále. Ale rozhodně tím nechci říct, že jsem starej!

Mají to v tomhle ohledu ženy u divadla těžší? To nevím. Já myslím, že ženské to mají těžší, protože jsou ženské. Více se samy pozorují, víc to řeší, každou vrásku, šedý vlas. To kluci nedělají a holky ano, a tím si víc kladou přetěžky...

Jsem asi tolerantnější k věcem, které se mi nelíbí.

k těm já nepatřím. Já potřebuji vidět ty druhé oči, potřebuji vědět, že člověk naproti vnímá a samozřejmě se odráží i z toho, jak já vnímám toho člověka.

Jak zvládáte posun od mladých, dravých chlápků k usedlým tatínkům?

Problém v tom nevidím. Beru věci, jak v divadle, tak v životě, jak přicházejí. Sám za sebe

O plastické operaci tedy neuvažujete?

Já? Měl bych? Určitě ne.

Jsou role, které se zadřou hercům pod kůži, a někdy nebývá lehké z postavy vystoupit.

Máte také takovou zkušenost?

Ano, když jsem hrál Ernsta Ludwiga v *Cabaretu*. Jakéhosi podivného človíčka, který v tom uměl chodit, uměl využít příležitosti, a který

S Martinem Havelkou v komedii *Měsíční kámen*, režie: Stanislav Slovák

*S Jakubem Zedníčkem v muzikálu Ostrov pokladů,
režie: Stanislav Slovák*

se vypracoval až na gestapáka... Na mě, i ve spojení s historií naší rodiny, dolehl tenhle „křivák“ opravdu hodně a po každém představení jsem to potřeboval vydýchat. Moje žena Inka při zkoušení moc nevěděla, o čem pořád mluvím, ale po premiéře za mnou ani nepřišla do šatny jako obvykle, jen mi poslala esemesku: Klidně si tam poseď. Pochopila, že se nemůžu sebrat a jít hned domů.

Čím se inspirujete, když si přečtete ferman a následně scénář? Čekáte na režisérův výklad, čtete všechny možné tituly související třeba s obdobím, v němž se hra odehrává? Nebo na to jdete prostě po citu a intuici?

Jsem taková nasáková houba. Když mi někdo řekne, bylo by fajn, kdybyste si toto přečetli, tento film viděli, tak ano, snažím se to udělat. Ale protože nevím nikdy dopředu, kam se ten režisérův výklad bude ubírat, nejsem z těch, kteří by něco aktivně připravovali a vyhledávali, abych překvapil režiséra. To nedělám.

Na kterou roli nejraději vzpomínáte?

Tak jako nepřemýšlím o tom, že stárnu, tak ani nepřemýšlím o tom, co bylo. Takže teď jsem moc rád, že hraji Boona, možná za půl roku budu žít něčím jiným. Před časem jsem zase moc rád hrál v *Zorrovovi*, rád jsem hrál Sganarella, Thénardiera... Za každou práci, která mě bavila a cítil jsem i na potlesku diváků, že byla dobrá, jsem rád. Ale dobře vím a věřím to i všem těm starým bardům, i našemu panu řediteli, kteří říkají: Jo, dneska večer záříme a zítra veškerá sláva polní tráva. A je to pravda, jak se zhasnou světla, je to všechno jedno.

Čím byste byl, kdybyste nebyl hercem? O medicíně jste po vzoru svých rodičů nikdy neuvažoval? A nikdy jste nezapochoyboval, jestli jste neměl volit jinak?

Asi ne. K divadlu mě paradoxně přivedla babička, která mě vzala na nějaký první konkurz, kde jsem uspěl. Bylo mi asi deset. Pak nic, až na gymnáziu jsem byl v Dětském studiu Divadla na provázku, kde jsme s Kubou Špalkem, s Jankem Martínkovičem a dalšími hráli už i nějaké představení. Tam už jsem cítil, že

bych chtěl dělat divadlo. A to mi pak babička, která mě k tomu přivedla, začala vyčítat, že budu šašek a kašpar. Ale já už o ničem jiném nepřemýšlel. Když jsem podával přihlášku na JAMU, měl jsem už současně podepsanou smlouvu jako elév v Jihlavě, kdyby to nevyšlo. Kvůli našim jsem odevzdal přihlášku i někam jinam, ale s tím jsem vůbec nepočítal a byla to opravdu jen povinná rezerva.

Takže vaši nebyli nadšení?

To nevím, ale byli každopádně nesmírně tolerantní a nikdy mi neřekli: To nedělej. I když si možná jako doktoři oba představovali, že budu pokračovat v medicíně.

Co musí začínající herec udělat, aby si ho režiséři, ať už divadelní, nebo filmoví či televizní, všimli, dostal roli a uspěl?

To je třeba se zeptat začínajících herců, protože já to nevím. Nikdy jsem nic nedělal, aby si mě někdo všiml. Měl jsem radost, že si mě někdo všiml proto, že si mě chtěl všimnout. Nikdy jsem nedělal zbytečné ostudy, ani někomu nelezl do zadku.

Úspěchy bývají vykoupené závistí, nepřejícností a rivalitou. Setkal jste se někdy s něčím podobným?

Ne. Po škole, v roce 1990, jsem nastoupil do MdB. V roce 1996 jsem dal hodinovou výpověď a pět let jsem byl na volné noze, ale s divadlem jsem nepřestal spolupracovat. V roce 2001 jsem hostoval ve *Světě plném andělů* a při zkouškách se mi udělalo strašně smutno. Poprosil jsem v Německu, kde jsme byli, Stanislava Mošu o schůzku někde v hospodě a začal jsem mu vysvětlovat, proč jsem se s ním chtěl setkat. On mne nenechal ani domluvit a řekl: Chtěl by ses vrátit? Prvního nastupuješ. Což bylo hrozně hezké, protože mi ani nedal šanci o to požádat. Vrátil jsem se a od té doby, když šatnové drby a brblání nabývají na intenzitě, každému říkám: Hele, tak běž na volnou nohu, protože když si to nevyzkoušíš, vůbec nevíš, o čem mluvíš. Já jsem měl práci, vydělával jsem peníze, přežil jsem to velmi dobře, ale zastesklo se mi po tom patřit k tomu divadlu. Od té doby jsem asi tolerantnější

*S Janou Musilovou v muzikálu Les Misérables (Bídáci),
režie: Stanislav Moša*

k věcem, které se mi nelíbí. Třeba někdy nastane situace, že se mi něco nebude líbit tak, že tu nebudu chtít být, ale už vím, že všechno má své plus a mínus.

Jak se udržujete ve formě a naopak, jak nejraději odpočíváte a relaxujete?

Já se neudržuji. Vždycky jsem rád sportoval, na což mám však čím dál míň času. Takže mi zbylo, že si jdu párkrát zahrát tenis, v zimě badminton a to je skoro všechno. Lezení po horách, které jsem miloval, nahrazuje aspoň turistika se synem, protože bych si přál, abych mu lásku k horám předal. Ale že bych kvůli kondici chodil do posilovny, to ne. To nesnáším.

Měl jste někdy okno?

Jé, mockrát. Nejdůležitější je, aby to kromě kolegů nikdo nepoznal.

A poznalo se to někdy?

No tak to asi bohužel jo. Ale vlastně se mi to už dlouho nestalo, klepu na dřevo. Nejhorší to bylo asi ještě v Mahence, kdy jsem v *Markétě Lazarové* visel v provazech a nápovědka řvala tak, že to museli slyšet až v poslední řadě, než jsem vůbec pochopil, že je to můj text. Ale

to už stejně nemělo smysl nic říkat, protože ona to řekla asi desetkrát.

Vášim nejoblíbenějším titulem, kterého byste chtěl dosáhnout, je údajně „nejmilovanější tatínek“. Co musíte udělat, abyste si ho vysloužil?

Doufám, že jsem se ho už dočkal a že v něm setrvávám a setrvám. Zatím to tak vypadá je to paráda. Nedávno mi Ondra, můj syn, dokonce poslal esemesku tohoto znění: Ahoj, tati. Jsi moc hodný, fakt jsi moc hodný, jsi můj nejlepší táta. Nemělo to přitom žádný konkrétní důvod, že by něco chtěl nebo dostal nějaký velký dárek. Byli jsme předtím doma, něco jsme dělali, pak jsem musel do divadla a on mi to poslal. To jsem opravdu zjhl.

Vím, že milujete psy a umíte je výborně vychovat, vaše černá kníračka Motynka byla nezapomenutelná. Jakého psa teď máte?

Středního kníračce, národní vítězku, heč (*smích*). V „obličejí“ je ale úplně stejná, jako byla Motynka, i když nahradit ji nemůže. To nemůže žádný pes. Motynka s námi zůstává pořád, máme ji pochovanou v zahradě pod vandulovým keřem a přiznávám, někdy si s ní povídám.

Prý trpíte fobií ze žraloků. Proč?

To nevím, ale je to horší a horší. Ono nejde jen o žraloky, spíš je to strach z hlubiny. Když šnorcluju, musím se dívat dolů na dno, nesmím se kouknout dopředu, protože jak vidím to modré nekonečno, tak vím, že na mě jede nějaká příšera, která mě musí sežrat nebo utopit. Ale proč to mám, to nevím. Výšek se nebojím vůbec, ty miluju, lezl jsem po horách, létal jsem s vrtulníky, letadly, ale hloubky, to je takový divný svět. Nemůžu tam dýchat, žijí tam obludy, které jsou tam doma, zatímco já ne. Tím pádem jejich prostor respektuji.

Máte nějaké předsevzetí do nového roku?

Nemám, nedávám si. Proč jo? Spousta lidí, která to dělá, je za tři dny zruší. Vždycky když jsem něco opravdu chtěl a šel si za tím, tak bylo úplně jedno, jestli byl silvestr nebo červen.

Text: (jih),

foto: jef Kratochvíl

S Janou Musilovou v muzikálu Les Misérables (Bídníci), režie: Stanislav Moša

ČERT TĚ VEM

Lenka JANÍKOVÁ

Jsou herečky, které okamžitě identifikujete, když vstoupí na jeviště. A jsou herečky, které jako by se doslova rozpustily v postavě, kterou ztvárňují – a až po chvíli vám dojde, že je to vlastně ta a ta, i když vypadá zase úplně jinak než naposledy... Pro mě, přiznávám, je právě taková Lenka Janíková. Ve skutečnosti křehká, jemná blondýnka, která se proměňuje přesně tak, jak která role potřebuje. Naposledy poněkud nečekaně v Regan, prostřední dceru krále Leara.

Nikdo prý už nenapíše lepší tragédii, než jakou je Král Lear... Zkoušení takové inscenace musí být ale velmi náročné.

Je to opravdu mimořádně náročná práce, ale krásná. A to jak samotné setkání se Shakespearem, které je pro mě sice třetí v pořadí, ale vlastně první opravdové, tak setkání s Bolkem Polívkou, který ztvárňuje titulní roli. Na zkouškách je plně přítomen, přináší tam svůj specifický humor i lidskost. Je vidět, jak ho zkoušení baví a užívá si ho, což je inspirativní

i pro ostatní. Je opravdu neuvěřitelná osobnost a myslím, že bude i velmi zajímavý Lear. **Které shakespearovské role už máte na kontě?** Moje první setkání s tímto autorem bylo ještě na JAMU, kdy nás Martin Čičvák obsadil do *Snu noci svatojánské* a jako elfové a víly jsme tehdy běhali a divoce tančili po jevišti Mahenovy činohry, které bylo plné vody, takže jsem hlavně řešila, jak se tam nepřizabít. Vzpomínám si, že při jedné repríze se dokonce uvolnil v provazišti nějaký šroub a sletěl z té výšky kousek ode mě, byla to pořádná rána. Ale jinak jsme si to řádění na jevišti vždycky náležitě užili. No a pak u nás v divadle jsem hrála malou roličku sluhy ve *Večeru tříkrálovém* v mužském šatu a s knírkem, tak to jsem měla taky trochu jiné starosti než zrovna řešit blankvers (*smích*). Takže *Král Lear* je poprvé Shakespeare se vším všudy. Věděla jsem ale, že jednou přijít musí, spojuje nás se Shakespearem stejné datum narození...

Regan v Learově příběhu je ztělesněné zlo. Jak jste k ní přistupovala?

Když jsem se dozvěděla, že ji mám hrát, nejdřív jsem se toho zděšila, hrát tak zlou ženskou. Ale samozřejmě nikdo není jen zlý nebo jen dobrý, nejzajímavější na zkoušení je stejně nakonec to hledání způsobu myšlení postavy, odůvodňování si, proč jedná, jak jedná... Regan se sice moc nedá obhájit a hrát jako hodná dcerunka, která to všechno vlastně myslí dobře, zkouším jí ale aspoň porozumět v některých jejích motivacích. Třeba tomu, že když se člověk na něco silně upne, za něčím si tvrdě jde, může přestat zcela vnímat své okolí i to, že někomu svým jednáním ubližuje. No a s nabytou mocí roste chuť ovládat a tyhle mocenské hry jsou často velmi nebezpečné a nekončívaly zrovna dobře...

Regan ale asi nepůjde po představení „sundat“ tak snadno jako její kostým.

Toho se trochu bojím. Tak zápornou postavu

jsem ještě nehrála, takže teprve uvidím, co pocítím, když spadne opona. Říkala jsem si, že by bylo fajn, když se mnou ta postava na jevišti vždycky umřela, aby pak nechtěla jít i k nám domů!

Musíte zřejmě najít nějaký způsob, jak se odreagovat – pivo, cigárko, posezení v klubu, procházka se psem...

Nekouřím, moc nepiju a psa nemám (*smích*). V klubu po představení taky nezůstávám moc často. Ale když přijdu po představení domů, nejde si jít hned lehnout a spát, i když je člověk po celém dni často unavený. Mozek i tělo jsou ještě rozběhnuté. Naštěstí ale můžu všechno potřebné probrat doma s Kubíčkem (*Zedníčkem, pozn. red.*), rovněž hercem, pokud ale zrovna nezůstane v tom klubu... (*smích*)

Král Lear je mimo jiné o tom, že kvůli majetku jsou lidé schopni opravdu všeho. Znáte nějaký podobný případ ze svého okolí?

Bohužel, v tom je Shakespeareova hra neustále aktuální záležitostí. Takových příkladů se kolem dá najít spousta, myslím, že každý zná ze svého okolí případ, kdy dojde k totálnímu rozpadu rodiny kvůli dědictví... I když já vnímám postupné probouzení se z této iluze, myslím, že si lidstvo už plně zažilo totální materiální rovnu a začíná jí být přesyčeno...

Musím se přiznat, že kdybych potřebovala rozehnat nějakou depresi, stačil by mi váš taneček s rumba koulemi ve Škole základ života. Bylo pro vás, jako pro výbornou tanečnici, obtížné tancovat tak špatně a nerytmicky?

Martička Nováková se plně zrodila až v generálovém týdnu spolu s kostýmem, do té doby to bylo jen takové tiché děvčátko, o kterém nikdo moc nevěděl. Od té chvíle byl ale pro mě tanec mimo rytmus a čas zcela přirozený. Musela jsem pak naopak dávat pozor, aby se mi Marta nedostávala i do jiných rolí. Stala se populární právě díky těm jejím podivným tanečkům, mě ale bavila celá moje třída. Každý můj spolužák byl jedinečný. Však to s námi taky režisérka Hanka Burešová náležitě pilo-

vala. Je to velká perfekcionistka, všechno má do detailu připravené a vymyšlené. *Školu* jsme hráli pět let, na konci října proběhla derniéra, na Martu a celou naši školní partu budu ráda vzpomínat.

Je pro vás kostým tak důležitý?

Zásadně postavu dotváří. Když si ho v generálových oblečích, zapadne jakoby poslední střipek. Je jiné zkoušet na zkušebně v tričku a sukni nebo kalhotách, a potom se obléct do kostýmu a nalíčit. Kostým dodává postavě ten správný obal, je důležité, aby postava s kostýmem splynula.

Stalo se vám někdy, že vám kostým nepadl nebo jste se v něm necítila?

Někdy se to stane. Je třeba, aby kostýmní výtvarník dobře znal režisérův záměr a vycházel nejen z dané doby, kdy se hra odehrává, ale někdy i z toho, co se děje na zkušebně. A pak je taky třeba vzít v úvahu postavu konkrétního herce a kostým mu ušít přímo na tělo, aby se s ním mohl sžít. S kostýmem je to ale jako s civilním oblečením, každému sedí něco jiného, jiný styl, střih, barva, takže někdy je kostým pro herce velkou výzvou, jak se s ním ztotožnit. Ale i to k naší profesi patří.

Vy jste vždycky věděla, že chcete být herečka?

Ne, vždycky ne. Odmalička jsem tancovala a zpívala, protože tatínek vedl jako učitel pěvecký sbor, doma a hlavně na cestách v autě s námi pořád zpíval – a zpíval opravdu nádherně. No a ve školce si mě taky vybrali do baletu a pak jsem postupně prošla všemi možnými tanečními styly a chtěla být spíš tanečnice, což se mi vlastně splnilo díky Martě Novákové (*smích*). Divadlo jako takové přišlo až na střední škole. Myslela jsem ale, že budu spíš psycholožkou, i když i to vlastně do divadla svým způsobem zapadá. Prostě se to tak nějak samo takhle poskládalo.

A pamatujete si, kdy přišel ten zlom, že jste si řekla – divadlo, anebo nic?

Nevybavím si žádný zlom. Ale je pravda, že jak jsem k divadlu přičichla, už mě nepustilo. Cítila jsem, že mě hraní divadla baví, ale zá-

roveň jsem si uměla představit dělat něco jiného, brala jsem divadlo spíš jako zábavu než jako vysněnou profesi. O tom, že mám hrát divadlo, bylo spíš přesvědčené mé okolí, především moje drahá Henrietta Ctiborová, ke které jsem chodila do dramataku, a můj tatínek, který mě v tom velmi podporoval.

Na JAMU jste se ale dostala až napotřetí, a to ještě na muzikál, přestože jste chtěla na činohru.

Dávno bych to vzdala, kdyby nebylo právě Henrietty a tatínka. Když jsem se hlásila poprvé, tehdy do ročníku Václava Martince, nechal mě projít až do posledního kola a pak mi jako důvod nepřijetí řekl, že bychom si spolu nerozuměli. Napodruhé jsem se hlásila do ročníku pana Karlíka a ve finále skončila jako první pod čarou, tehdy zase kvůli sykavkám. Nechtěla jsem věřit, že jen kvůli tomu, tak mi nakonec v kanceláři ukázal zápis ze zkoušek a skutečně mě v něm ve všem ohodnotil výborně, jen u té mluvy byla trojka přepsaná na čtverku. Říkal mi tehdy, že to dělá kvůli mně, že bych pak byla nešťastná, že bych nemohla dělat v rozhlasu nebo dabingu. Paradoxní pak bylo, že jsem hned v druháku začala jako jediná z ročníku dabovat... Riskla to tedy se mnou až napotřetí moje nynější kolegyně Zdenička Herfortová, která otvírala ročník muzikálového herectví, takže došlo i na ten zpěv a tanec...

Co ty sykavky?

Byla jsem tehdy u několika logopedů, kteří ale nevěděli, co se mnou dělat, protože oni pracují především s vadami a nějaké nuance pro ně nebyly podstatné. Cvičila jsem říkanky na s, ale nikdo jiný to pak už se mnou neřešil. Větší oříšek pro mě bylo naučit se mluvit pomalu, strašně jsem drmolila a nedoslovovala. *Vy jste narozená ve znamení Býka a ti v životě chtějí dosáhnout především klidu a pohodlí...*

... to určitě souhlasí.

Ale současně se zřídka kdy dají ovlivnit...

... to musejí posoudit jiní.

Jsou plaší, nicméně mívají velmi silné umělecké schopnosti, zvláště pro hudbu. Odpovídá to?

Slunečním znamením jsem Býk, ale zase měsíc byl při mém narození v Rybách, což je znamení velmi emotivní, citlivé. Zrovna v *Learovi* některé postavy řeší, jestli má postavení planet při narození na člověka nějaký vliv. Já myslím, že těch vlivů bude spousta.

Může být tak vytížený člověk, jakým bezesporu jste, pohodlný?

Mám ráda pohodlí, jen se mi nějak nedostává času si ho užívat (*smích*).

Jak se učíte texty?

Potřebuji na to klid, soustředit se, aby mě nic nerozptylovalo. Pak se učím rychle. Nejlíp mi to ale jde při zkoušení, když je to spojeno s akcí, situací. A pak je pro mě fajn si text fixovat odříkáváním si ho někde venku, kde je spousta rušivých prvků a nenechat se jimi právě vyrušit.

Čeští herci, jak nedávno prohlásil Jiří Mádl, prý živoří, zachraňují je reklamy a seriály. Je to tak?

My se u nás v divadle v porovnání s některými jinými nemáme špatně, ale obecně platí, že divadelní platy se s platy top manažerů určité srovnat nedají v žádném případě (*smích*). Je taky pravda, že nároky na normální životní standard jsou dnes takové, že tomu musíte nějak pomoci, chcete-li je naplnit. Proto má spousta mých kolegů i já práci také mimo divadlo, využíváme různé příležitosti, mezi které patří i reklamy nebo seriály. Já například pravidelně účinkuji v projektu *Listování*, se kterým jezdíme po celé republice a představujeme netradiční formou nové knížky.

Jaký je váš vztah ke knížkám? Čtete ráda?

Můj vztah k literatuře je určitě kladný, vždycky jsem ráda četla. Od doby, co dělám *Listování*, čtu převážně tituly, mezi kterými hledáme, co budeme hrát. Co si přečtu sama pro sebe, si pak hodně vybírám. Většinou mi ta pravá kniha, kterou si mám zrovna přečíst, přijde sama do cesty.

Která to byla naposledy?

Mystický román *Zasvěcení*, což je úplně jiný druh literatury, než v *Listování* děláme. Tam vybíráme knížky, které jsou z našeho pohledu hratelné, mají dialogy, nejlépe i humor. I když už došlo na různé netradiční žánry, možná jednou dojde i na mystické dílo.

Pořád se ještě věnujete dabingu?

Už v podstatě ne, v Brně je práce málo. Hodně se to soustředilo do Prahy a je jasné, že tam si své pozice všichni drží. Teď spíš občas zajdu do rozhlasu.

Nevadilo vám půjčovat hlas cizí tváři?

Vůbec ne, bavilo mě to. Stejně jako práce v rozhlasu. I jako posluchač mám ráda rozhlasové hry, dávají obrovský prostor pro fantazii, mají svou jedinečnou atmosféru.

Tak to byste asi měla namluvit nějakou audio-knihu...

No to máte pravdu, to bych měla, budu se

muset zeptat, minimálně v *Listování*, jak je možné, že mi taková nabídka ještě nedorazila. Taky si ale nemůžu hned všechno vytřískat, na něco je třeba čekat. Vše přijde v pravý čas.

Toužila jste někdy hrát princezny?

Možná jako malá... Ale my jsme čtyři sourozenci a doma jsme pořád našim hráli nějaké pohádky. Udělali jsme si kostýmy ze svetrů a punčoch, rodiče si museli sednout a my jim ty naše výplody předváděli. Jsem jediná holka, takže tehdy jsem si těch princezen užila dost. Vlastně jsme už tehdy dělali takové domácí *Listování*, jen bez knížky v ruce, vzpomínám si, že jsme třeba hráli *Honzíkovu cestu*. Zřejmě vždycky záleželo na tom, co jsem jako

v podstatě nejstarší četla a pak s ostatními zorganizovala.

A hrála jste někdy nějakou v divadle?

Ne, já jsem teď skočila jako Regan rovnou do královny.

Dodržujete nějaké divadelní rituály nebo pověry?

Jsem herečka bez rituálů. Pro mě je důležité být na představení hlavně vědomě přítomná, nelétat myšlenkami jinde, hrát postavu nejlépe, jak je to v daném okamžiku možné. Je třeba být také přizpůsobivý, divadlo je velmi proměnlivé, každé představení má trochu jinou energii, jiný rytmus. Je rituálem samo o sobě.

Mimochodem, takový přístup je pro Býka typický.

No vidíte, to se i něco o sobě dozvím (*smích*). Že bych dělala nějaké speciální rituály v šatně před představením, to opravdu ne, spíš jsou pro mě významné životní rituály.

Například:

Třeba když přijde nějaký životní zlom, něco zásadního se stane, můžou pak různé osobní i skupinové rituály pomoci těmto věcem porozumět, přijmout je a udělat krok dál. Což se samozřejmě může týkat i profese, jako i všeho ostatního, co k životu patří.

Mají to ženy u divadla těžší?

Rozhodně mají méně práce. Většina her je psaná pro muže, zrovna i *Král Lear* je stejný případ: tři dcery a spousta chlapů. Ale jestli to mají ženy těžší, to si nemyslím. Asi to má každá tak, jak si to nastaví. Když něco budete vnímat jako těžké, tak to tak i budete mít.

Nejobtížnější pro ženy ale bývá skloubit se zaměstnáním péči o rodinu. Zatím ten problém řešit nemusíte, ale jednou to určitě přijde.

To doufám (*smích*). Protože už tady nemáme rodiče, starám se o našeho nejstaršího postiženého bratra, takže taky znám situace, kdy je třeba tuto péči skloubit s náročným divadelním provozem, a někdy to opravdu není jednoduché, hlavně o svátcích, kdy v divadle normálně hrajeme. Je třeba všechno dobře

*S Ivanou Odehnalovou
v komedii Skola základ života,
režie: Hana Burešová*

promyslet, naplánovat, tak jak to ale konců znají maminky i v jiných profesích. Aby bylo doma uklizeno, navařeno a o všechny postaráno, vyžaduje to někdy zvládat vrcholnou logistiku a mít dobré manažerské schopnosti.

Kdyby ta volba stála rodina nebo divadlo, jak byste se rozhodla?

Vždycky by rodina byla na prvním místě. A to už se asi nezmění.

Váš partner je taky herec. Cítíte to jako výhodu?

Jednoznačně, z několika důvodů. Máme dost příležitostí trávit spolu čas i v práci, ale zase ne vždy, pokaždé je to jinak, což je příjemné. Zároveň té profesi rozumí, takže chápe, co všechno obnáší. Pro člověka mimo divadlo může být těžké pochopit jeho provoz a časovou náročnost. Ale jsou výjimky, které to chápou, což velmi obdivuju.

Máte nějakou vysněnou roli?

Nemám. A jestli jsem někdy měla? Asi jsem vždycky chtěla hrát komplikované postavy, nejspíš proto, že jsem svůj život vnímala jako komplikovaný. Teď mám ale raději postavy s pozitivním a radostným nábojem, zřejmě proto, že se můj přístup k životu taky tak proměnil...

Jak odpočíváte, když můžete?

Nejraději venku v lese, pokud je to jen trochu možné. Ale dovedeme si to s Kubou fantasticky užít, i když jen zůstaneme doma, protože to jsou pro nás vzácné chvíle. Něco si třeba uvaříme a jenom si povídáme nebo se na něco spolu podíváme. Už jsem se to naštěstí naučila, aspoň na chvíli vypnout a jen tak prostě být.

Jak často do roka se vám to poštěstí?

No, brala bych, kdyby to bylo častěji, pracujeme na tom (*smích*). Ale zase, když jsou ty chvíle vzácné, o to víc si to vlastně užíváme. Takže je to zase tak, jak má být.

Text: (jih),

foto: jef Kratochvíl

HRAJEME

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman: PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

Představovat našim divákům muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera opravdu není nutné. Vždyť značnou řádku jeho světových hitů jsme již měli možnost uvést i v našem divadle. Za všechny připomeňme alespoň *Jesus Christ Superstar*, *Josefa jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Evita* či *Kočky*. Od nové sezóny zdobí náš repertoár další titul z dílny tohoto mága hudebního divadla. *Pískání po větru* je muzikál inspirovaný stejnojmenným filmem z roku 1961, který se stal především v anglosaském světě velmi oblíbeným. Filmový scénář vznikl podle novely Mary Hayley Bellové a byl nominován na pět britských filmových cen. Vypráví příběh tří farmářských dětí z Louisiany, které ve stodole náhodou narazí na záhadného muže, a ovlivněny příběhy, které poslouchají v nedělní škole, ho začnou považovat za Ježíše Krista. Ve skutečnosti ovšem muž hledá policie, ale děti se všemožně snaží mu pomoci a dále ho ukrývají. Děj je spleť nevinným světem dětí s cynickým světem dospělých a je emotivním příběhem, v němž se představivost střetává s realitou. Touto inscenací navazujeme i na naši dlouholetou systematickou práci s dětskými interprety.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík, Eliška Skálová, Dušan Vitázek, Viktoriia Matušovová, Tomáš Sagher, Jiří Mach a další.

William Shakespeare: KRÁL LEAR

Žil byl mocný král, který měl tři dcery – Goneril, Regan a Kordélii. I rozhodl se jednoho dne rozdělit mezi ně říši podle toho, jakými slovy dokáží vyjádřit svou lásku k němu... Pohádkový příběh, prastarou keltskou pověst pozvedl alžbětinský génius do velkého dramatu. Základní konflikt hry, která bývá spolu s *Hamletem* pokládána za vrchol Shakespeareova tragického umění, tvoří protiklad starého, patriarchálního světa a světa nového, bezohledně individualistického. V samém srdci tohoto dramatu lidského údělu je veliký obraz poutníka a cesty. Vyhnaný král putuje z paláce do pusté přírody, od pýchy k pokoře, od panovačné a autoritářské sebeštrédnosti k soucitu a odpuštění, od královské ko-

runy ze zlata, symbolu slávy, bohatství a moci, k věnečku z plevele a polního kvítí, od samolibého rozumu k šílenství jako paradoxnímu zdroji poznání o neuchopitelném smyslu všeho pozemského úsilí, o skrytém významu všeho pozemského bytí. Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a naléhavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech. V titulní roli se vám představuje Boleslav Polívka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Hana Kovářiková nebo Pavla Vitázková, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková, Markéta Pešková nebo Ivana Odehnalová, Petr Štěpán, Viktor Skála, Michal Isteník, Zdeněk Junák a další.

Stanislav Moša, Ralph Siegel: JOHNNY BLUE

Nový původní muzikál *Johnny Blue* je inspirovaný faustovským tématem. Johnny Blue je slepý uliční zpěvák, kterého ďábel, zde v podobě ženy Satany, svede na svou cestu. Výměnou za něco tak nehmataitelného a nejistého jako je duše, nabídne Satana Johnnymu dar vidění. Dokud Johnny zpívá na ulici, vede spokojený život, má vedle sebe svou milovanou Marii, a tak se zdá, že mu nic nechybí. Pak se ovšem objeví přítel z dětství Fred, který jej přesvědčí, že se stane jeho manažerem a dostane ho do velkého šoubyznysu. Johnny má totiž vzácný talent, na němž se může přizpůsobit i spousta okolních rádo by přátel. Johnny v nablýskaném pozlátkovém světě pomalu ztrácí svou původní tvář, vzdaluje se milované Marii a čím větší je jeho sláva, tím osamělejší se stává. S příchodem Satany se situace ještě přiosťruje, ačkoliv Johnny konečně uvidí svět kolem sebe, svoji duši zcela ztrácí. Naštěstí je tu ještě Marie, která na starou lásku nezapomíná a stojí jí za to o ni, respektive o něj, bojovat i se samotným peklem... Vedle nového, aktuálního pojetí známého příběhu nabízí muzikál hudbu slavného a zkušeného německého producenta a autora Alpha Siegela, jehož písně pro různé interprety několikrát vyhrály mezinárodní soutěž Eurovize.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach nebo Dušan Vitázek, Lucie Bergerová nebo Hana Holíšová nebo Svetlana Janotová, Radka Coufalová nebo Andrea Zelová, Alan Novotný nebo Aleš Slanina a další.

PROGRAM PROSINEC

PROGRAM LEDEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.12. út 18.00	Mrtvé duše	P18
2.12. st 18.00	Mrtvé duše	PPP
3.12. čt 18.00	Mrtvé duše	PP1
4.12. pá 19.00	Brouk v hlavě	
5.12. so 18.00	Brouk v hlavě	
6.12. ne 17.00	Splašené nůžky	zadáno

7.12. po 19.00	Vrabčák a anděl	
8.12. út 18.00	Vrabčák a anděl	
10.12. čt 18.00	Těžká Barbora	
18.12. pá 14.00	Červené komety	
18.12. pá 19.00	Červené komety	
19.12. so 19.00	Červené komety	P
20.12. ne 19.00	Červené komety	D
21.12. po 19.00	Červené komety	A1
22.12. út 18.00	Křídla 2014/2015	
27.12. ne 18.00	Dvojitá rezervace	
28.12. po 19.00	Dvojitá rezervace	
29.12. út 18.00	Splašené nůžky	
30.12. st 19.00	Červené komety	
31.12. čt 18.00	Červené komety	

1.12. út 18.00	Let snů LILI	
2.12. st 18.00	Let snů LILI	
3.12. čt 18.00	Let snů LILI	
5.12. so 14.00	Let snů LILI	zadáno
7.12. po 18.00	Král Lear	SP
8.12. út 19.00	Král Lear	A2/AB2
9.12. st 19.00	Král Lear	
11.12. pá 19.00	Donaha!	zadáno
12.12. so 19.00	Donaha!	
13.12. ne 18.00	Donaha!	
14.12. po 19.00	Donaha!	
17.12. čt 19.00	Pískání po větru	A4/AB4

18.12. pá 19.00	Pískání po větru	C5/E5
19.12. so 14.00	Pískání po větru	
19.12. so 19.00	Pískání po větru	A6/AB6
20.12. ne 14.00	Pískání po větru	
20.12. ne 18.00	Pískání po větru	
21.12. po 18.00	Pískání po větru	
22.12. út 18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
23.12. st 15.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	
23.12. st 18.00	Vánoční koncert Javory	
27.12. ne 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
27.12. ne 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
28.12. po 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
28.12. po 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
30.12. st 19.00	Johnny Blue	
31.12. čt 18.00	Johnny Blue	

2.1. so 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
3.1. ne 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
4.1. po 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
5.1. út 19.00	Červené komety	C2
6.1. st 19.00	Červené komety	A3
7.1. čt 19.00	Červené komety	A4
8.1. pá 19.00	Červené komety	E5
9.1. so 19.00	Červené komety	A6
10.1. ne 18.00	Podivný případ se psem	
11.1. po 19.00	Podivný případ se psem	
12.1. út 19.00	Červené komety	E2
13.1. st 18.00	Červené komety	SP
14.1. čt 19.00	Červené komety	AB4
15.1. pá 19.00	Jméno	X2016
17.1. ne 19.00	Jméno	A2016
18.1. po 19.00	Mrtvé duše	Z2016
19.1. út 19.00	Strýček Váňa	
20.1. st 19.00	Strýček Váňa	
21.1. čt 19.00	Splašené nůžky	
23.1. so 19.00	Splašené nůžky	
24.1. ne 19.00	Dokonalá svatba	
25.1. po 19.00	Dokonalá svatba	
27.1. st 19.00	Mrtvé duše	M2016
28.1. čt 10.30	Mrtvé duše	zadáno
28.1. čt 19.00	Jméno	T2016
29.1. pá 19.00	Jméno	R2016
30.1. so 19.00	Vrabčák a anděl	
31.1. ne 18.00	Vrabčák a anděl	

10.1. ne 17.00	Tříkrálový koncert	zadáno
15.1. pá 14.00	TITANIC	
15.1. pá 19.00	TITANIC	A5/AB5
16.1. so 19.00	TITANIC	P
17.1. ne 19.00	TITANIC	D/E7
18.1. po 19.00	TITANIC	A1/AB1
19.1. út 19.00	TITANIC	A2/AB2
20.1. st 19.00	TITANIC	A3/AB3
21.1. čt 19.00	TITANIC	C4
22.1. pá 19.00	TITANIC	C5/E5
23.1. so 14.00	TITANIC	
23.1. so 19.00	TITANIC	A6/AB6

24.1. ne 18.00	TITANIC	
25.1. po 19.00	TITANIC	
26.1. út 19.00	TITANIC	C2/E2
27.1. st 18.00	TITANIC	SP
28.1. čt 19.00	TITANIC	A4/AB4
29.1. pá 18.00	TITANIC	
30.1. so 19.00	TITANIC	
31.1. ne 18.00	TITANIC	

Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:
SUGAR! (NĚKDO TO RÁD HORKÉ)

Muzikál vznikl na základě legendárního filmu *Někdo to rád horké* s Marilyn Monroe. Dva chudí muzikanti se náhodou připlou do války mafianských gangů. Jsou pronásledováni a nezbývá jim nic jiného, než se bezpečně ukrýt. Převlékají se do ženských šatů a nechávají se zaměstnat v kapele odjíždějící na turné na Miami Beach. Florida se pro bezprizorní muzikanty stává jedinečnou příležitostí, jak zmizet mafii z očí... Jejich bláznivé dobrodružství však zdaleka nekončí! Díky svému přestrojení zažívají bezpočet komických situací, a aby toho nebylo málo, oba naši hrdinové se zamilují do kouzelné zpěvačky a hráčky na ukulele jménem Sugar. Jako by tohle všechno nestačilo, jednoho z našich okouzlivších hudebníků v dámské róbě požádá postarší milionář o ruku...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Mária Lalková nebo Ivana Odehnalová nebo Barbora Remišová, Petr Štěpán nebo Roman Vojtek, Milan Němec nebo Aleš Slanina, Michal Isteník a další.

Peter Stone, Maury Yeston:
TITANIC

V roce 1997 měl na Broadwayi premiéru muzikál inspirovaný osudem nejslavnější námořní katastrofy všech dob. Muzikálový titul *Titanic* vyhrál pět Cen Tony, včetně té za nejlepší muzikál! Jeho první uvedení zaznamenalo přes osm set repríz a zatím byl přeložen do šesti jazyků. Autoři vypovídají o tom, co dvacáté století lidstvu přineslo v oblasti technického pokroku, který je zde konfrontován s velkými úfity rozdíly společnosti i se soukromými životy každého konkrétního jednotlivce. Příběh divadelní verze známé události tvoří vedle zaštiťujícího tématu údajně nepotopitelné lodi osudy skutečných lidí – posádky, cestujících, reálných i smyšlených postav. Setkáváme se tedy s kapitánem E. J. Smithem, lodním konstruktérem Thomasem Andrewsem, hlídkujícím Frederickem Fleetem či telegrafistou Haroldem Bridem, jejichž reálné životy jsou zde provázány s vyprávěním o běžných pasažérech, mezi nimiž jsou zástupci všech tříd – tři mladé Irky toužící

v Americe najít své štěstí, obchodníci, kteří se chtějí dostat mezi společenskou smetánku, a konečně i oni výstřední milionáři, kteří si nemohou takovou událost, jako je vyplutí největší lodi na světě, nechat ujít. Mozaika těchto drobných lidských osudů tvoří celkový obraz silného příběhu, který si vždy při vzpomnutí na zkázu Titanicu připomínáme. Muzikál uvedeme v české premiéře!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Petr Gazdík nebo Karel Škarka, Zdena Herfortová nebo Erika Kubálková, Markéta Pešková nebo Barbora Remišová nebo Eliška Skálová, Jan Brožek nebo Marek Kolář a další.

Anton Pavlovič Čechov:
STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jelenou. Na statku hospodaří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve víře v profesorovy schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně dřel a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický parazit. Váňa už nemá proč žít... Inu, soubor vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, nenaplněných nadějí a neopřítovaných lásek: nadměrně působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Viktor Skála, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Jan Mazák, Miroslava Kolářová, Eva Jelínková, Patrik Bořecký a Jaroslav Záděra.

RODINNÉ ZLATO

Ladislav KOLÁŘ

Usměvavý, v pohodě, se zvučným melodickým hlasem, obvykle kolem sebe šíří dobrou náladu, i když toho o sobě nikdy moc nenamluví. Pohodář, který celý život žije divadlem a pro divadlo. V pětadesáti pořád v dobré kondici, na kole či tenisovém kurtu ještě dokáže důkladně prohánět mnohem mladší ročníky. Jestli se o někom dá říct, že patří neodmyslitelně k souboru Městského divadla Brno a že je součástí něčeho, čemu se říká rodinné stříbro, pak to je určitě Ladislav Kolář. Pro kolegy i přátele už po léta Láry. Narodil se v roce 1950, za dalších dvacet let začal hrát, v roce 1990 dostal stále angažmá v končícím Divadle bratří Mrštíků, které se měnilo za vcelku dramatických okolností na Městské divadlo Brno.

Věříte na sílu čísel, na osud vycházející z numerologie?

Nikdy jsem nad tím takhle nepřemýšlel a vlastně mě ani nikdy nenapadlo, jak to mám dosud kulatě poskládané. Prostě to tak je. Určitě je však pravda, že ten rok 1990, kdy jsem

vstoupil na zdejší scénu, byl pro mě jedním z nejdůležitějších okamžiků kariéry.

Kdy jste začal mít o divadlo zájem?

Myslím, že jsem nikdy ani ničím jiným než hercem nechtěl být. Moje maminka vedla dramatický kroužek v Dělnickém domě v Juliánově a já jsem tam s ní, co si pamatuji, od malička chodil. Maminka mě od toho sice zpočátku zrazovala, s tím, že se neučím texty, ale nakonec jsem se k divadlu dostal. I do základní školy jsem chodil hned v sousedství Dělnického domu na Jamborovu, později jsem přešel na Balbínovu. A už tehdy jsem docházel do dramatického kroužku. Prostě mě to nadchlo. Pak jsem se sice napoprvé nedostal na konzervatoř, takže jsem začal studovat tehdejší SVVŠ, ovšem napodruhé se to již podařilo. Tehdy byla ještě konzervatoř tříletá. Po jejím absolvování se ale situace opakovala a ani na JAMU mě nepřijali napoprvé. V té době jsme již také čekali dítě, syna, takže jsem šel do angažmá do operety v Olomouci. Tam jsem to vydržel půldruhého roku. Táhlo mě to

ovšem zpátky do Brna a nakonec jsem dostal angažmá v Redutě. Také na této operetní scéně jsem byl asi rok a půl. Z Reduty jsem šel na volnou nohu a k tomu jsem na tehdejší Kulturním a vzdělávacím středisku dělal takzvaného kulturního referenta.

To zřejmě ale byla dost krušná doba.

Ale vůbec ne. Neměl jsem si na co stěžovat a na tehdejší poměry jsem si snad ani nemohl nic lepšího přát. Hrál jsem ve Flédě, kde byla tenkrát zaměstnaná i moje žena, která hrála se mnou. Byli jsme placeni od představení, už si nepamatuji, kolik to bylo, ale fungovalo nám to. Bylo to asi dva a půl roku do pětasedmdesátého. Mimo to jsem jezdil ještě i s tehdy populárním zájezdovým estrádním pořadem *Brno vás baví*. No a od roku 1977 jsem byl mimo jednoroční pauzy, kdy jsem si odskočil do Zlína, až do toho roku 1990 v angažmá v Uherském Hradišti.

O divadle v Uherském Hradišti se říká, že má hodně kompaktní soubor, který je v mnoha ohledech výjimečný. Jak se vám odtud odcházel?

Mně? Jednoznačně dobře. Vracel jsem se zase domů, do Brna. Manželka tam sice ještě asi

rok zůstávala, ale pak přijela také. Byl to pro nás úplně nový start života. Mně se totiž splnil dávný sen. Já jsem si vždycky přál hrát tady, v tomto baráku, v divadle na Lidické ulici. Bylo to tehdy ještě Divadlo Bratří Mrštíků, přijímal mě ředitel Kolegar. Potom jsem už nikdy nepomýšlel na odchod jinam. A Brno je přece jen jiné než oblast, je velkorysejší v řešení mezilidských vztahů. Mou první inscenací byli *Profesionálové*. Bylo to hezky udělané, ale nebylo to nic moc pro lidi.

Jak jste vnímal tehdejší atmosféru po příchodu do Brna? Vždyť tenkrát nemělo zdejší divadlo zrovna růžové vyhlídky.

O vyhlídkách se ani snad moc nedalo mluvit. Spíš se rozhodovalo, jestli divadlo fakticky bude, či nebude. No a vidíte, já jsem nějakému pesimismu vůbec nepodléhal. Prostě jsem tak nějak vnitřně věřil, že to musí fungovat a žít dál. Jenom jsem se v duchu modlil, aby lidi zase do divadla začali chodit, a k tomu především díky dnešnímu řediteli Stanislavu Mošovi záhy došlo. *Sny svatojánských nocí* udělaly ten úžasný obrat, byl to nový start zájmu o naše divadlo a ten se vlastně ještě od té doby nezastavil a je to už jen lepší a lepší.

*V muzikálu Pískání po větru,
režie: Petr Gazdík*

Máte přehled, kolik jste vlastně ztvárnil rolí ve své dosavadní kariéře?

Kdysi jsem si jakýsi přehled vedl. Asi by se to dalo dohledat, ale upřímně to nepovažuji za důležité. Prostě jich bylo mnoho a nějak dál se tím nezabývám. Každá taková statistika je podle mě docela sporná. Někdo může mít na kontě stovky rolí a diváci si ho ani nezapamatují. Jiní za sebou mohou mít jen desítky rolí, o kterých se dlouho mluví.

Máte ještě svůj herecký sen? Roli, kterou byste chtěl dostat?

Mám. Ještě jednou bych si chtěl zahrát Zorbu. Sice jsem ho hrál už dvakrát, v dvaadvacátém to bylo tady v Brně, pak o několik let později v Plzni. Ale chtěl bych si ho dát ještě jednou. A to by myslím už stačilo. Musím brát zřetel na fakt, že se už přece jen hůř učím. To, co už v hlavě je, to se bez problémů vybaví, ovšem každý nový text vyžaduje déle času. Jako by to do těch drážek šlo nějak pomaleji nebo co (*smích*). Já se navíc nevydržím dlouho a systematicky učit. Čtvrt hodina, dvacet minut a musím si dát pauzu, třeba dvě hodiny. A ještě navíc musím počítat s tím, že čím kratší text, tím hůř se mi učí. Sice to zní nelogicky, ale tak to mám odjakživa. Poslední roli, kterou mám, je v muzikálu *Pískání po větru*. Mimochodem muzikou opravdu jedna z nejhezčích věcí, které jsem na jevišti slyšel. Je to menší role, tak tam toho moc nemám, ale dost jsem se na to nadřel. Předtím jsem měl

Vstup na zdejší scénu byl pro mě jedním z nejdůležitějších okamžiků kariéry.

příkladně nepoměrně větší krásnou roli v *Ostrově pokladů* a žádný problém to nebyl. No, a když dáváme *Jakuba a jeho pána*, tak tam mám až na konci jen asi sedm vět. A to si ani nepřejte vědět, jak velkou trému před představením mám. Obdobné problémy vznikají – alespoň pro mě, když přijde na učení role v cizím jazyce při našich zájezdech do zahraničí. Snad nejhorší to bylo se španělštinou.

*S Miroslavou Kolářovou
v muzikálu Šumař na střěše,
režie: Pavel Fieber*

Některé pasáže znám doteď, ale byla to fakt dřina.

Myslím, že by do vás nikdo neřekl, že míváte trému.

Zdání klame. Není to samozřejmě vždycky a asi záleží na tom, jaký příběh se na jevišti odehrává, ale někdy se to opravdu stane a je to hodně silné. Ve *Skleněném pokoji* mám na začátku jen dvě věty a to jsem měl ještě větší trému. Ale tento stav mívá víc kolegů. Ono je to někde v podvědomí. A dáno je to i tím, že když se v množství několika set vět jedna pokazí, tak se celkem nic neděje a dá se to v kontextu napravit. Ale když se ze čtyř nepovedou

dvě, tak už je to dost blbě...

Soubor Městského divadla Brno je z velké většiny složený z mladých energických lidí. Jak se mezi nimi cítíte a jak se vám například spolupracuje s režiséry, kteří jsou leckdy i víc než o jednu generaci mladší?

Ti mladí nám starším dávají jaksí zapomenout, že léta neúprosně běží. Je mi mezi nimi samozřejmě dobře. Já osobně jsem mimo di-

S Martinem Havelkou
v komedii *Škola základ života*,
režie: Hana Burešová

vadlo spíše introvert, myslím, že se dost rozdám na jevišti, a pak už se tolik nepotřebuji předvádět ve společnosti, asi dávám více přednost klidu, ale jednoznačně mám ten divadelní život se vším, co k němu patří, rád. A s mladými či mladšími režiséry rozhodně problém nemám. Ti naši obvykle velmi dobře vědí, co po nás chtějí, já jim věřím a nechám se vést. Samozřejmě, že se občas stane, že mám trochu jiný názor či pohled na věc, ovšem to se pak snažím postupovat tak, abych si svoji verzi aspoň částečně prosadil, ale aby to nebyl konfliktní postup. Spíše k tomu dojdeme s režisérem vzájemným úsilím a nejlepší je, když on to ani nepozná (*smích*).

O hercích se říká, že mají své rituály. Patříte taky mezi ně?

Así ano. Před každou premiérou si vlezu zhruba na hodinu do vany a tam v klidu relaxuji. A teď už to vlastně dělávám nejen před premiérou.

Stává se, že si potřebujete odpočnout i po představení?

Obvykle ne. Jen někdy, když jde o náročnější premiéru, tak jsem rád, když si můžu den dva oddechnout, ale jinak mi na odpočinek stačí divadelní prázdniny, popřípadě chalupa, kterou mám v Halenkovicích. Tam se sejdeme s kamarády, ti mají také blízko ke kumštu, a probereme svět. Relaxaci je určitě i tenis, který si rád zahraju. A když nejsem líný, jako tomu bylo letošní sezónu, rád se projedu na kole. Letos jsem to hodně ošidil, ale příští rok se polepším a začnu jezdit už od jara. K odpočinku nám pomáhají i naši psi, máme retrívry, ovšem dokážu si představit, že jednou, až půjdu do skutečného hereckého důchodu, pořídím si k retrívrům jako kamaráda knírače. Psa, kterého jsme měli kdysi. Možná dva. A s těmi zakotvím na chalupě. Ale na to je snad ještě dost času, byť důchodce věkem vlastně už jsem.

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl

Profesní život zasvětila třem divadlům, ten osobní svým třem dětem. Tolerantní k jínosti, stále se učíc něčemu novému, trpělivě pronikajíc do jednání a myšlení svých rolí, bojovnice, která nikdy nic nevzdala a vždy bojovala až do konce... Herečka Irena Konvalinová nás opustila po dlouhé těžké nemoci ve věku nedožitých 60 let v pátek 20. listopadu 2015.

Její dětství je neodmyslitelně spojeno se severní Moravou, narodila se v předvečer Vánoc 23. prosince 1955 do malé vsi Gručovice u Oderských vrchů do kantorské rodiny, což předurčilo její studium na Střední pedagogické škole v Krnově. Po maturitě si vybrala dráhu hereckou, v letech 1974–1978 vystudovala obor činoherního herectví na Janáčkově akademii múzických umění, kde kromě jiných potkala také svého prvního manžela, Zdeňka Černína. Spolu s ním a ostatními spolužáky odešla v roce 1978 z Brna do Severomoravského divadla v Šumperku, kde strávila dvě sezóny. Již zde se začal formovat osobitý profil disciplinované herečky, udržující si potřebný smysl pro odstup od role, ovšem s patřičným zaujetím, přesností a kázní. Zájem o Irenu Konvalinovou projevilo hned několik českých divadel, ze Šumperka však nakonec odešla zpět do Brna, kde od sezóny 1980/81 získala stále angažmá v Mahenově divadle, v němž s krátkými přestávkami strávila bezmála dvě desetky sezón. Během těchto let ztvárnila nespočet komediálně laděných i tragicky předznamenanych postav.

K 1. lednu 2000 se stala nedílnou součástí a pevnou oporou hereckého souboru Městského divadla Brno, kde nadále okouzlovala diváky i kolegy svou prostou opravdovostí, zachovávanou autentičností projevu, a to například v inscenacích *Naši furianti* (Šumbalka), *Parazit* (Madame Narbonnová), *Sluha dvou pánů* (Smeraldina), *Kamenný host aneb Prostopášník* (Donna Isabella), *Amfítrion* (Charis), *Racek* (Irina Arkadinová), *Tři mušketýři* (Prokurátorka), *Faidra* (Chůva Faidřina), *Cid* (Le-

IN MEMORIAM

Irena KONVALINOVÁ

onora), *Všemocný pan Krott* (Elfíčka), *Škola základ života* (dějepisárka Suchánková). Rozhodně nelze zapomenout na její vrchní sestru Ratchedovou v *Přeletu nad kukaččím hnízdem*, královnu Alžbětu v *Marii Stuartovně*, Marii Fjodorovnu ve *Smrti Pavla I.* či Dafně v *Dokonalé svatbě*. Poslední inscenací, v níž stanula na divadelním jevišti, byla komedie *Dvojitá rezervace*, ve které nastudovala roli puritánské spisovatelky Smythové. Během svého dlouholetého angažmá v MdB se znovu vdala, za divadelníka a politika Martina Porubjaka (+ 27. 3. 2015).

Vzdejme úctu oddané matce, charakterní herečce, usměvavé a energické ženě, nezlomné bojovnici, která zdolala mnohá životní úskalí a nesklonila hlavu ani ve svém posledním boji se zákeřnou nemocí.

LLOYD WEBBER V RUKOU PROFÍKŮ

V Městském divadle Brno sáhli znovu po díle hitmakera Andrewa Lloyda Webbera, muzikálu *Pískání po větru* z roku 1997, který se na českých jevištích ještě nehrál. (...) Ačkoliv (...) se tu zkrátka jen znovu dozvíme, že čistota dětského srdce bude nejspíš v průběhu našich životů nenávratně poškozena a zadupána, muzikál je přesto velmi dobrý. Ze dvou důvodů: hudbu složil kouzelník Andrew Lloyd Webber a inscenace se ujalo vrcholně profesionální Městské divadlo. A právě za dokonalostí skvělé muziky, vynikajících hereckých, pěveckých i tanečních výkonů a bezchybné spolupráce všech dalších složek se na muzikály chodí. Při premiéře se k velmi dobrému zpěvu Petra Gazdíka v hlavní roli vězně-Ježíše přidal navíc skutečně profesionální výkon jeho malého syna Josefa Gazdíka coby jednoho ze tří ústředních sourozenců. A skvělá byla i Eliška Skálová v dokonale padnoucí roli novodobé Máří Magdalény nejen díky svému naturelu, ale i velmi slušným pěveckým schopnostem.

*Jana Soukupová,
Mladá fronta Dnes, 26. 10. 2015*

KLASIKOVO UPÍSKNUTÍ DO VĚTRU

(...) Vánoční snění party dětí kolem Vlaštovky, Rošťandy a Ubožáčka v rodině bez maminky rozjitří fantazii, takže v tajemném Muži, který je divákům předhazován jako možný uprchlý trestanec, spatří Ježíše Krista. Střet světa dětí na území dospělých je možné vyobrazit jako svár životem ještě

nezkaženého, nepokřiveného, nezpochybněného vědomí s úhyby dospělé ideologické předpojatosti, ať už společenské, náboženské či politické. (...) Dvě kvality opravňují uvedení *Pískání po větru* na české jeviště. První je Lloyd Webber. (...) A potom je tu profesionální výkon sedmdesátičlenného hereckého ansámblu, v české kotlině bezkonkurenčního. Všem na první premiéře vévodil perfekcionista part Petra Gazdíka v roli Muže a bezchybný Dušan Vitáček jako hejssek Amos. Lyrický, a skoro ještě dětský projev, ocení každý ve Vlaštovce Elišky Skálové a její protiklady ve výkonu Viktorie Matušové v Candy. Všechny děti na jevišti jsou rozto milé, nejvíc Josef Gazdík (Ubožáček). (...)

Jiří P. Kříž, Právo, 26. 10. 2015

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU. DĚTSKÉ HLÁSKY A SYROVÝ ZVUK KYTAR

Velký herecký prostor pro bezmála dvacet dětí, výborné výkony dospělých sólistů i orchestru. Městské divadlo Brno uvedlo premiéru inscenace muzikálu *Pískání po větru*. (...) Inscenace v režii Petra Gazdíka, který také ztvárnil jednu z hlavních rolí, je postupně gradující podívanou. Kontrastně se v ní potkávají dětské hlásky, rozsáhlé sborové pasáže a sólové party hlavních představitelů. Orchester pod vedením Dana Kalouska velmi dobře

souzněl se zpěváky a místy skvěle vévodil celému prostoru v takřka rockových pasážích druhé poloviny představení. Webberova hudba má, stejně jako u jeho jiných muzikálů, rozmanitost symfonického díla s bezpočtem rockových prvků. Hudba vychází z lyrického,

snad trošku nudného rozjezdu a dostává se až k ohromným sborovým zpěvům, náročným sólovým partům a především dynamickým orchestrálním pasážím, kterým nechybí řízný zvuk kytary. (...)

*Magdaléna Baumannová,
www.mestohudby.cz, 26. 10. 2015*

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

(...) Na pódiu se objeví nespočet herců. Téměř dvacítku dětských herců, na padesát dospělých a osmatřicetičlenný orchestr – to už je pořádná síla. Scénograf Emil Konečný zvolil přírodní materiály, které navozují venkovské prostředí. Herci se pohybují v dřevěné stodole plné stohů slámy nebo v domech ze dřeva, případně v tunelu opuštěné trati. Zbytek noční i denní oblohy nebo měnící se krajiny při jízdě městem na motorce dokreslí mistři světelných projekcí Petr Hloušek a David Kachlíř. (...)

Kostýmy, které vytvořila Andrea Kučerová, dobře korespondují s dobou i danými situacemi. (...) Z dospělých herců hraje prim Petr Gazdík ztvárňující Muže, který podává pěvecky i herecky téměř bezchybný výkon. Ke cti Petra Gazdíka nutno podotknout, že celý

kus i režíruje. Z ženských představitelk asi nejvíce zaujme mladičká Eliška Skálová v roli Vlaštovky. Čistý krásný hlas a její jednoduché a účelné ztvárnění dobačky Vlaštovky jí sedí. Nezkłame Dušan Vitáček v roli rozháraného motorkáře Amose. Uznání zaslouží i Tomáš Sagher ztvárňující tatínka dětí – farmáře Boona. (...)

*Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 27. 10. 2015*

REALITA V KONTRASTU S DĚTSKÝMI SNY

(...) I přes početné obsazení je muzikálová novinka spíše komorní a intimní příběh o víře, potřebě lásky a porozumění, ale také o lidské zlobě a předpojatosti, která může mít nedozírné následky. (...) Za zmínku tentokrát opravdu stojí dětsí herci. Nenapišu asi nic nového, když na jejich výkony budu pět chválu.

pokračování na str. 30

SPATZ UND ENGEL

režie Stanislav Moša

PREMIÉRA MUZIKÁLU V AMRISWILU

30. ŘÍJNA 2015

ANTON PAVLOVIČ
ČECHOV

Strýček Váňa

režie Stanislav Moša

19. a 20. LEDNA 2016

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

Od představitelů dětských rolí se často vyžaduje jen, aby uměli text a působili na jevišti přirozeně roztomilým dojmem. Ovšem Adam Gazdík (Ubožáček) a Alena Juráčková (Rošťanda) mají až překvapivý cit pro timing a pointování situací, za čimž nejspíš stojí i šikovná ruka režiséra. V Kateřině Marii Fialové, která se zhostila role Vlaštovky, pak Městské divadlo Brno získává novou muzikálovou hvězdu. Je příjemné sledovat, jak herecky i pěvecky obtížnou roli dokáže bez chyby zvládnout ve svých 18 letech. Petr Gazdík (Muž) zpívá i hraje spolehlivě, jak je u něj ostatně dobrým zvykem. (...)

Lukáš Dubský,
www.i-divadlo.cz, 31. 10. 2015

NADŠENÉ PŘIJETÍ PREMIÉROVÉHO UVEDENÍ MUZIKÁLU JOHNNY BLUE RALPHA SIEGELA

V Brně slavil svou premiéru muzikál Ralpha Siegela *Johnny Blue*. Skladatel známých hitů si tak splnil svůj životní sen, a to s velkým úspěchem. Ovace vestoje trvaly třináct minut. (...)

Muzikál nepředstavuje jen řadu velkých hitů seřazených za sebou, ale obsahuje propracovaný příběh. (...) Slepý pouliční muzikant Johnny Blue se v něm nechá svěst ďáblíci Satanou k uzavření obchodu: sláva a navrácení zraku za Johnnyho duši, kterou jeho dívka Marie tolik miluje. A ačkoli Johnny může konečně spatřit svět a užívat si ho dosyta, to podstatné už nevidí – lásku své Marie, která bojuje se Satanou, aby opět získala svého Johnnyho. (...) Siegelovy světové hity, které zaznívají v muzikálu, oslovují všechny polohy diváckých emocí. (...) Smích se střídá s mrazením v zádech – pojetí je moderní, s provokativním přepychem, a kostýmy (Andrea Kučerová) jsou do detailu láskyplně propracované. Představení doslova připoutalo na více než dvě hodiny k sedadlům publikum, které již od začátku nešetřilo potleskem mezi jednotlivými vystoupeními. Jeviště, umělci, hudba – Hudební scéna Městského divadla Brno si může dovolit třicetiletý orchestr – to všechno tu ladí dohromady! (...)

Ulrike Schmidt, www.tz.de, 30. 3. 2015

MUZIKÁL JOHNNY BLUE NABÍZÍ BAREVNÝ KOKTEJL TÓNŮ DO POHODY

(...) Satana Březinové sice nesmrdí sírou a nezbuzuje děs, v červených kuželech světla se však tiše, nenápadně a lákavě vtírá pod kůži. S korunou na hlavě, zvučným hlasem a ďábelskou délkou šortek představuje ideál zla současnosti. (...) Muzikál nabízí pestrou směsici žánrů, hudba je chytlavá a ne jeden si při ní podupává. (...) Mošovu českému zpracování pochvalme vtip, situační humor založený na kráse češtiny neomrzí. (...) Nápadité choreografie, střídání oblečků, v džínách tanečníci skáčou, v plesovkách odtančí valčík, to vše strhává a baví. (...) Muzikál, jenž dává abstraktnímu boji dobra a zla lidskou tvář, je trochu nevsední a neporovnatelný. Ačkoliv nabádá k zamýšlení, chce především bavit, což se daří. (...)

Markéta Turková,
www.munimedia.cz, 8. 4. 2015

NŮŽKY A HORMONY SE SPLAŠILY V BRNĚ

(...) Mikoláš Tyc a Jan Šotkovský zadělali na kolosální divácký úspěch *Splašenými nůžkami* brněnskými, kde vyhlášený kadeřnický salón reprezentují neskrývaně pánům stranící, čtyřprocentní Tony Řezníček a jenom tak maličko a přiměřeně promiskuitní Barbara Marková. V jejich podniku se potkávají obchodník se

starožitnostmi a dáma z vyšší společnosti, klienti praví, oba s IQ kolem stovky, a dva další – jak se ukáže, zakuklení detektivové. (...) Dvojí textová transformace *Splašených nůžek* zůstává geniální v tom, že vraha určují diváci. Někteří kladou tak chytré otázky, že divadlo podezírám z domluvenosti. A hlavně: Radka Coufalová a Igor Ondříček (kadeřníci), Markéta Sedláčková a Rastislav Gajdoš (klienti praví), Michal Isteník a Vojtěch Blahuta (zákazníci nepraví) geniálně hrají.

Jiří P. Kříž, Právo, 26. 9. 2015

KDYŽ HLEDIŠTĚ HLEDÁ VRAHA

(...) Je zřejmé, že všichni účinkující přistupují k nezvyklému textu, rušícímu pomyslnou čtvrtou stěnu a aktivizujícímu přihlížející, s patřičným týmovým nasazením, hereckým apetýtem a prozatím i smyslem pro ukázně-

nou souhru, která nevyklučuje rozličná extempore, ale neměla by zabíhat do podbízivého pitvoření. Vyrovnaní interpreti v odpovídajících kostýmech Barbary Wojtkowiak a s hudebním dokreslením skladatele Jiřího Hájka dokázali své věrohodné figury uchopit invenčně a v typově zřetelné hlasové, pohybové i mimické charakterizaci. Ve výsledku nenápadným, ale promyšleným režijním vedením

se podařilo udržet syžetově logický a stylově kompaktní celek mírně proměnlivé délky. (...) Není snadné vytvořit artefakt natolik založený na improvizaci a přímé spolupráci s hledištěm. Velkou zásluhu o to, že se ani představení s razantními vstupy škodolibého či provokujícího publika příliš nerozklídí, má pohotově moderátorsky reagující, výslechy vedoucí, vyšetřovací úkony nařizující a svého horlivého fámula Vojtěcha Blahutu úkolující Isteníkův Poručík. Přes syžetové peripetie a jejich odlišné výklady se tedy v neběžné kooperaci všech přítomných *Splašené nůžky* vždy doberou jednoho ze tří potenciálních pachatelů a s tím v reprízách obměňované, pokaždé však inteligentní (ba možná až „adrenalinové“) zábavy.

Vít Závodský,
Kam v Brně, listopad 2015

LET SNŮ LILI. FANTASY A SNY MUSÍ ZVÍTĚZIT NAD ZLEM I NAD REALITOU

(...) Ze setrvalé obliby pohádkové fantasy těžší také *Let snů LILI*. Boj mezi trolly a elfy je tady roubovaný na magický pár Oberona a Titanie, kteří jsou v civilním lidském světě maminkou Tanjou a tatínkem Robertem. Tento rozhá-

daný a stále zaneprázdněný manželský pár má třináctiletou dceru Lili, která se cítí už odrostlá pohádkám o elfech, jak si je s babičkou vypráví a maluje do vlastní knihy. (...) Režisér Gazdík sází ponejvíce na tradiční divadelní kouzla. Těžší se tady nejvíce z vizuální opulentnosti, co se výpravy i kostýmů týče. Fantaskní ráz dění pomáhá v brněnském Městském divadle vykreslit bohatá scéna anglického výtvarníka Davida Bensona. Benson po stranách jeviště postavil dva vysoké regály s malovanými knihami, které tvoří také ústřední dekoraci v pozemském dějišti, tedy babiččině bytě. Kniha je tady matérií prozrazující nejen moudrost a vědění předků, ale především pomyslnou vstupní bránou do světa elfů, entů a trollů. Říší nad-

přírozena výtvarník vybavil tajemnými kmeny či visícími girlandami fantaskních květů. Je to velkolepé a supluje onu výpravnou pohádkovost stejně jako zejména elfí kostýmy Veroniky Hindle, která ve shodě s výpravou své okřídlené tvory oděla do pastelových valérů. (...) Režisér Petr Gazdík staví velkolepé pohádkové obrazy zaplněné nadpřírozenou havětí v kon-

trastu k civilním polohám začátku a konce příběhu, ze kterých prosakují čisté dnešní a ryze aktuální narážky na rodinnou nesoudržnost a absenci normální pospolitosti, kterou mohou smrtelníci elfům, trollům či entům jenom závidět. (...) Velkým překvapením kusu je Natálie Grossová v hlavní roli Lili. Mladá dívka odzbrojí diváka suverenitou hereckou i pěveckou, stejně jako přesvědčivým finále, kdy je na scéně zmítána pochybami, zda přitakat lstivému samozvanému králi trollů Furiovi, nebo se dát na stranu dobra. Grossová i tyto vypjaté polohy zvládá nenuceně a patří k plusům produkce. (...)

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 5. 2. 2015

LET KOUZELNOU ELFÍ ŘÍŠÍ S LILI

(...) Autoři před diváky rozehrávají příběh plný magie a fantazijních bytostí v tajuplné kouzelné říši kdesi za hranicích lidského světa, a současně s ním i příběh lidského trápení, hledání vlastní cesty a víry, a to zejména ve věku z nejcitlivějších, na přelomu dětství a dospívání. (...) Obdobně jako třeba v *Nekonečném příběhu* i v *LILI* je hlavním motivem cesta k poznání toho, jak moc je pro lidi důležitá fantazie, jak jsou důležité sny a jak se na fantazii a snění nesmí zapomínat. (...) V rolích Oberona a Titánie se střídají Igor Ondříček a Milan Němec s Alenou Antalovou a Janou Musilovou. Obě dámy jsou v rolích královny elfů i v lidském světě Tanji, maminky Lili, výborné, je sotva možné jim cokoli vytknout, ačkoli obě svou postavu pojmají trochu jinak. Alena Antalová je víc konfliktní a rázná v postojích ke svému muži, a to v obou světech, Jana Musilová naopak působí dojmem mnohem mírnějším. Obě zůstávají po celou dobu herecky naprosto uvěřitelné a i zpěv je v jejich podání zcela bezproblémový. Rozdíl mezi

Oberony ve světě fantazie a Robertry ve světě lidském je patrnější, jak v hereckém projevu, kdy Igor Ondříček se drží spíše onoho pojetí přísného krále a otce, zatímco Milan Němec je o něco smířlivější a lépe mu vychází zejména ta komická pasáž, kdy zůstává na scéně se svou chotí Titánií/Tanjou sám, tak i v projevu pěveckém. Herecky jsou oba pánové naprosto srovnatelní a závisí jen na vkusu každého diváka, jaké pojetí je mu bližší. Kromě výše zmíněných postav mají v muzikálu větší úlohu ještě Furius, hlavní záporák celého díla, jeho zvěd Netopyrus a Nemotorus, troll, který se touží stát elfem, průvodce Lili a její babičky Amyry po světě elfů, trollů a kouzel. V těchto rolích jsme měli možnost zhlédnout vždy obě alternace, Jana Apolenáře i Lukáše Vlčka v roli Furiuse, Jiřího Macha a Karla Škarku v roli Netopyruse i Lukáše Janotu a Jakuba Uličníka v roli Nemotoruse. Všichni pánové si zaslouží jen pochvaly, všichni své role odvádí profesionálně a bez váhání. (...)

Iva Bryndová,
www.musical.cz, 29. 10. 2015

Texty jsou redakčně kráceny.

RALPH SIEGEL
STANISLAV MOŠA

Johnny Bluwe

režie Stanislav Moša

SILVESTROVSKÉ PŘEDSTAVENÍ NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Así to znáte – člověk si říká, že Vánoce budou svátky klidu, míru, harmonie, odpočinku. A nakonec se večer, poté co se rozdělily dárky a všichni příbuzní odešli, zhroutí manželka unaveně před blikající televizí a zalévá spolu se svou sestrou štědrovečerní vyčerpanost několika lahvešmi šampaňského (samozřejmě extra brut!), zatímco manžel chrápe za nimi na gauči, zmožen vydatnou sváteční večeří. A tehdy se zrodí v Lilli a Bibi Krollové rozhodnutí, že příští rok budou Vánoce úplně jiné.

A taky jsou – příští rok rádí ve městě svérázná teroristická skupina zvaná Červené komety, která vykrádá prezidentské rauty a rozdává je bezdomovcům. Právě Červené komety unesou miláčka Margret Krollové, Lilliny a Bibiny matky: líného obtlouklého kocoura Gustava, za kterého požadují neuvěřitelných 10 000 eur. Už to by Vánoce u Krollů stihlo rozvrátit dostatečně – a navíc je tady vydatná kocovina Lillina manžela Leopolda, rozpadající se ro-

dina její nejlepší kamarádky Antonie a celoživotní smůla Leopoldova nejlepšího kamaráda Rudigera, který umí vždy být v nesprávnou dobu na nesprávném místě (obzvlášť když si v nezaměstnanosti začne přivydělávat jako Santa Claus v supermarketu). A ke všemu čínský horoskop Lilli vyvěstil, že ideální čas počít s Leopoldem dítě je na Štědrý den – nejláznivější Štědrý den, jaký kdy u Krollů měli...

Dvojice čtyřicátníků, Švýcar Andreas Sauter a Rakušan Bernhard Studlar, patří k nejznámějším současným německojazyčným dramatikům (za hru *A. je někdo jiný* získali v roce 2000 prestižní Kleistovu cenu). Kromě vážných kusů stvořili v roce 2005 i rozkošně ulítlou crazykomedii *Červené komety* (premiéru měla v Bernu a brzy se rozléta i po Rakousku a Německu), v níž si pohrávají s mimořádně půvabným tématem „co se stane, když se uprostřed vánočního šilenství jedna rodina kompletně zblázní“; crazykomedii, která je pro premiéru v předvánočním čase jako stvořená.

V Městském divadle Brno se jejich komedie v překladu Jitky Pavlišové ujal osvědčený tým režiséra Stanislava Slovák: Jaroslav Milfajt (scéna), Andrea Kučerová (kostýmy), Karel Albrecht (hudba), Martin Pacek (pohybová spolupráce) a Jan Šotkovský (dramaturgie). Herecké obsazení je tvořeno Ivanou Vaňkovou (Lilli), Jakubem Uličníkem (její manžel Leopold), Andreou Zelovou (její sestra Bibi), Erikou Kubálkovou (její matka Margret), Viktorem Skálou (její otec Alfons), Evou Ventrubovou (Antonia) a Jiřím Resslererem (Rudiger). Premiéru budou mít *Červené komety* 19. a 31. prosince 2015 na Činoherní scéně.

PARTNEŘI DIVADLA

TSB

PS BRNO

AQUAdem S.r.O.

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

KPM CONSULT

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

KALÁB®

PSK Group
Dynamická stavební společnost

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SD & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN PROSINEC 2015

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

207. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 19. 11. 2015

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Král Lear,

Boleslav Polívka

foto jeř Kratochvil

Foto: jeř Kratochvil

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

17. – 21. prosince 2015
na Hudební scéně

Mysteriózní muzikál *Pískání po větru* patří do bohaté dílny muzikálového mága Andrew Lloyd Webbera a je zasazen do malého městečka v Louisianě, kde najdou tři děti ve stodole muže, kterého považují za Ježíše. Téma střetu chápání a vnímání dětského a dospělého světa zde stojí v centru dění. Na konci příběhu o tom, že lidé jsou z velké části takoví, jak se k nim chováme a za jaké je považujeme, stojí nezodpovězená otázka, zda onen Muž skutečně byl anebo nebyl Ježíšem Kristem. V představení se vedle předních herců našeho souboru objevuje i početná dětská company, jejíž pěvecké i herecké úkoly jsou tentokrát obzvláště náročné.

VRABČÁK A ANDĚL

Společná fotografie tvůrčího týmu muzikálu *Vrabčák a anděl* po úspěšné premiéře: Robert Jicha, Igor Ondříček, Jakub Przebinda, Andrea Kučerová, Karel Škarka, David Kropáč, Jitka Horčicová, Andrea Zelová, Markéta Sedláčková, Alan Novotný, Ivana Vaňková, Klára Latzková a Barbora Remišová.

Anděl Ivana Vaňková a Vrabčák Markéta Sedláčková s dirigentem a autorem hudebního aranžmá Karlem Cónem.

Svetlana Janotová a Lukáš Janota se dělí o své dojmy s režisérem Igorem Ondříčkem.

Setkání představitelky Edith Piaf Markéty Sedláčkové s dalšími členy rodiny Slováckových.

Za oponou bylo několik minut po děkovačce veselo: Alan Novotný, Klára Latzková, Barbora Remišová, Igor Ondříček, Robert Jicha, Andrea Zelová a Ivana Vaňková.

Hana Kratochvilová, Ivana Odehnalová a Markéta Pešková listují programem k inscenaci *Král Lear*.

Sylvie Mazáková a Jan Mazák před premiérou *Krále Leara*.

Pavla Vítázková, Boleslav Polívka, Ivana Odehnalová, Lenka Janíková sklízí s celým souborem ovace po představení *Krále Leara*.

Tino Kratochvil a Hana Kratochvilová v zákulisí.

KRÁL LEAR

LISTOVÁNÍ

Tvůrčí tým *Krále Leara*: Andrea Kučerová, Jiří Závěš, Jiří Ressler, Zdeněk Junák, Patrik Bořecký, Ladislav Mareček, Viktor Skála, Hana Kovářiková, Petr Štěpán, Boleslav Polívka, Ivana Odehnalová, Lukáš Janota, Lenka Janíková, Jakub Zedníček, Rastislav Gajdoš, Markéta Pešková, Zdeněk Merta, Jiří Josek, Tomáš Cvejn, Ivana Vaňková, Zdena Chlumská, Martin Havelka, Hana Pavelková, Nada Patriková, Vojtěch Blahuta, Kristian Pekar, Aleš Slanina, Pavla Vítázková, Jan Mazák, Michal Isteník, Stanislav Moša a Hana Kratochvilová.